

ALLAH KORKUSU*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâh!

Çok değil, bir-iki dakikanızı rica edeceğim.

Evvela şunu hatırlatayım ki, cuma ayrı bir gündür; ibadeti de ayrı bir ibadettir. Namaz bambaşka bir şeydir. Namaz kılan birisinin önünden geçmenin vebalini eğer insan bilmiş olsa, senelerce orada dikilir de, o müslümanın önünden geçmez! Onun önünden geçmek, Allah ile onun arasını bozmak gibidir. Onun için, buna dikkatinizi çok rica edeceğim.

İnsan beş dakika daha oturmakla ölmez. El-hamdü lillâh, öyle bir darlık, sıkıntılık içinde değiliz. Bazı müstesna insanlar rahatsız olabilir. O rahatsızlıkları dolayısıyla çıkmak isterlerse, ona bir şey diyemeyiz ama o da kendisini koruyarak, müslüman kardeşine eziyet etmeden çıkabilirse ne a'lâ... Çıkamazsa, oturur beklerse, daha büyük sevaplar alır. Bu ayrı bir mevzu...

Şimdi asıl hoca efendinin söylediği hutbenin ve her cuma da söylenen hutbelerin tesiri olmayıp, bir kulağımızdan girip, diğer kulağımızdan çıkması; bu inkâr kabul etmez bir hakikattir. Her cuma birçok va'z ü nasihatler dinliyoruz; kitaplar da okuyoruz; fakat tesirini de hiç göremiyoruz.

كَلِمٌ كَلِمٌ لَا يَنْفَعُ .

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

(*Kellim kellim lâ yenfa'*) “Konuş konuş, fayda etmez.” tabiriyle beraber, herkes yine bildiğini okumaktan vaz geçmiyor. Bu tabii, vehametın vehameti, tehlikenin tehlikesidir.

Onun için, Cenâb-ı Peygamber SAS kurtuluşu üç şeyle bize tarif ediyor:¹

وَأَمَّا الْمُنْجِيَاتُ خَشْيَةُ اللَّهِ فِي السِّرِّ وَالْعَلَانِيَةِ
وَالْقَصْدُ فِي الْفَقْرِ وَالْغِنَى وَالْعَدْلُ فِي الْغَضَبِ
وَالرِّضَا

(الدیلمی عن أنس)

(*Ve emme'l-münciyât*) Kurtulma, necât, selâmet üç şeyin altındadır: Birisi: (*Haşyetu'llâh, fis-sırrı ve'l-alâniyyeh.*) “Gizlide ve aşikârede Allah'tan korkmak.” Yâni, Allah korkusunun gönle girmesidir. Hepimiz Allah korkusunu birbirimize tavsiye ederiz de, Allah'tan korkup korkmadığımızı hiç ölçmeyiz. Meselâ, hasta olduğumuz vakitte tansiyonumuzu ölçtürüyoruz; ona aklımız eriyor. Kanımızı ölçtürüyoruz, nasıl diye; ona aklımız eriyor. Fakat, Allah'tan

¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.47, no:5754; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.269, no:313; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.452, no:7252; Ebû Hüreyre RA'dan. Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.268; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.I, s.215, no:327; İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.II, s.363, no:1483; İbn-i Hibbân, *Mecrûhîn*, c.I, s.263, no:265; Ukaylî, *Duafâ*, c.III, s.447, no:1497; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.88, no: 2475; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.269, no:314; Enes RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.1369, no:43594, 43608; *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.17, no: 1035; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XI, s.461, no:11209.

korkup korkmadığımızı hiç ölçtüğümüz yok... Hep menfaatimiz, nefsimizin arzusu neyse, onu yapmaktan da geri kalmıyoruz. Onun için, *haşyetu'llah* deyince, biz Allah'ı bilmiyoruz! *Lâ ilâhe illa'llah* diyoruz ama, dilimiz diyor. *Lâ ilâhe illa'llah* derken, Allah-u Teâlâ'nın bizi gördüğünü ve bildiğini, her hareketimizden haberdar olduğunu, hatta içimizde saklanan kuruntuları bile bildiğini; yarın yapacağımız, ömrümüz boyunca yapacağımız her şeyi de bildiğini söylüyoruz ama, yine içimize yerleşmiyor.

Şimdi birçok insan der ki:

“—Allah bizi nasıl görecektir? Ben görmediğim şeye nasıl inanayım?”

Şimdi, benim konuşmamı göreniniz var mı? Sesimi göreniniz var mı?

Kimse görmez sesi, yalnız işitir. İşitmesiyle de; “—Haa, ses var!” der.

Fakat, sağır olursa ne yapalım? Sağır, duymaz; duymadığı için de, sesi inkâr eder. Biz de ona inanalım mı şimdi?

Aziz kardeş! Allah-u Teâlâ'ya, görmediğime inanmam diyen, deliden başka bir şey değildir. Delinin delisidir, hem de zır delidir.

Görmediğin senin gözünün önünde... Her gün aldığın havayı görüyor musun sen? Aklını görüyor musun? Gösterir misin aklının nerede olduğunu? Fakat bunlar hep cevârihle bilinen, gözümüzle görmek suretiyle, kulağımızla işitmek suretiyle, hislerimizle idrak ettiğimiz şeylerdir.

Sana dense ki:

“–Şu cami tabiatın eseridir. Vaktiyle işte seller gelmiş, taşlar dikilmiş, şöyle olmuş, böyle olmuş...”

İnanan olur mu? Kimse inanmaz.

Başındaki gayet basit takke, tabiatın eseridir desen kimse inanır mı?

Koskocakainat; ağırlığını kimsenin bilemeyeceği, sayısını da yine kimsenin bilemeyeceği bu koca kainat, nasıl olur da sahipsiz olur?

O Allah öyle Allah'tır ki, işte bu koca varlığı yaratmış, onun içerisinde de bizi yaratmış. En mümtaz bir mahlûk iken, bize de diyor ki:

“–Ben sizin her hareketinizi biliyorum. Benim nazarımdan hiç bir şeyiniz kaçmaz. Kaçmaz olduğunu bilin de, gönderdiğim kanun-u ilâhî olan Kitâb-ı İlâhî'ye uyun! Sizin için, ondan başka saadet yoktur.”

Onun için, saadet istiyorsan, necat istiyorsan haşyetullahı, Allah korkusunu gönle sok!

Allah korkusunu gönle nasıl sokacaksın? Allah'ı bilmedikçe insan, Allah'tan nasıl korkacak?

Aslanı görünce kaçıyoruz.

“–Neden yahu?

“–Aslan parçalar.” Yılanı görünce kaçıyoruz.

“–Ne yapar?”

“–Sokar.”

“–E, akrep?”

“–Akrep de öyle...”

“—E, Allah?”

“—Görmüyoruz ki...”

Görmüyoruz ama, bilmiyor muyuz ki vardır? Hepimiz biliyoruz. Bu koca kâinat sahipsiz olmaz, ve’s-selâm.

Onun için, üç şeyden birisi *haşyetullâh*... Bunu gönle sokmak lâzım! Nasıl sokacaksın?.. Yemek değil ki, ağzımızdan akıtalım. Yahut iğne ile enjeksiyon yapalım. Bu Allah-u Teâlâ’nın yolunda, Peygamber’in yolunda giderek; Allah’ın varlığını iyi bilerek, ma’rifet-i ilâhiyye ile olur.

Allah, bizi yaratan ve bütün hareketlerimizi de yaratan, her şeyimizi gören... “*Basîr*” diye hafız okuyor. Allah-u Teâlâ dâimâ görmekte... Gece görsün de gündüz görmesin, gündüz görsün de gece görmesin; olmaz. Her an görüyor Allah...

“—Kimi?” Herkesi görüyor.

“—Nasıl görüyor?”

Aklın erer mi; senin de ermez, benim de ermez. Ama Allah, “Görüyorum!” diyor, “İşitiyorum!” diyor. “Her hareketinizi işitiyorum, görüyorum, biliyorum!” diyor. “Habîr’im!” diyor. E, bunu içeriye yerleştir bakalım!

Dâimâ Kur’an’ı oku, bu ayetler önüne geldi mi biraz titre! Allah’ı iyi düşün! O varlığın karşısında eğilmek mecburiyetini hissedersin, ibadet içinden doğar. Hocanın söylemesine de lüzum kalmaz.

Onun için, Allah’ın rızası vâlideynin rızasına bağlı. Neden? O seni dünyaya getirdi. Bak, bu

kâinatın içerisinde, bu varlığın sahibini görecek, bilecek; ona gideceksin. Onu öğrenmek için geldin buraya... Buraya gelmenin sebebi, o Allah-u Teâlâ'yı tanımak, bilmek ve görmek... Ma'rifetullah diyorlar, o ma'rifetullah burada ele geçecek.

Bu ana-baba bizi buraya getirdi, çöplüğe atar gibi atmadı. İkinci bir ana-baba olarak Allah'ı bize tanıtanlar var. O, bu dünyanın cifesine getirdi; cifeden kurtarıp, saadete erdirmek için de hocalarımız vasıta... Bu hocalarımız vasıtası ile de biz, Allah-u Teâlâ'ya gitmenin yolunu öğreneceğiz. Kur'an-ı Kerim'i okuyacağız. O Kur'an'ı okumadıkça, Allah korkusu içe inmez!..

İkincisi: (*Ve'l-adlû*) "Adaletle riayet..." Ne zaman? (*Fi'l-gadabi ve'r-rıdâ*) "Kızgınlık halinde de, rızâ halinde de... Her halde adaletten ayrılma!"

Üçüncüsü: (*Ve'l-kasdü fi'l-fakri ve'l-gınâ*) "Zengin ol, fakir ol; iktisada riayet et!"

Peygamber'den daha üstün müsün? Onun hayatını niçin beğenmiyorsun, kendine nümûne etmiyorsun? O, bir öyün yerdı de, sen niçin beş öyün yiyorsun? O, bir şeyle kanaat ederdi de, bazı gün taş bağlardı zavallı karıncağızına... İbret olsun insanlara da, sıkıntılara tahammülü öğrensinler diye. Açlığını kimseye de bildirmezdi.

Onun için, (*el-kasdü fi'l-fakri ve'l-gınâ*) zenginlikte de iktisat, fakirlikte de iktisat... Fakir zaten mecbur iktisat etmeye. Fakat, zengin de mecbur iktisat etmeye... Çünkü, o fakirin hakkı da, o zenginin parası içerisinde...

Memleketin saadeti için, zengin-fakir hepimiz iktisada riayet edeceğiz. Çok ihracat yaparız, memleket rahata kavuşur.

Bir adam ilim tahsiline çıkacakmış. O zamanın peygamberi duymuş –İslâm’dan evvel:

“–Çağırın şu genci, bana gelsin!” demiş. “Seyahate gidecekmiş, ilim tahsil edecekmiş; ona benim nasihatlerim var, o nasihatleri edeyim de öyle gitsin!” demiş.

Söylemişler, gelmiş çocuk. Demiş:

“–Evlât, sen tahsil-i ilme gidiyormuşsun, şunu dinle: Nerede olursan ol, Allah’tan kork! Gecede, gündüzde, nerede olursan ol, her yerde Allah’tan kork! Çünkü Allah seni her yerde görüyor.”

Emri hilâfına bir iş yaparsan, o seni görüyor. Polise, jandarmaya, kanuna, şuna buna ihtiyaç yok; Allah görüyor bizzat...

İkincisi:

“–Dilini tut! Halkın aleyhinde kat’iyyen kötü bir şey söyleme; ancak hayır konuş! Hayırla konuşacaksan, ne alâ... Konuşmayacaksan, dilini tut!” demiş.

Üçüncüde demiş ki:

“–Lokmanı helâl yap, helâlden ye!”

Çocuk bunları duyunca, uzak memleketlere gidip tahsil-i ilim etmekten vaz geçmiş. “Bu üçü yeter bana!” demiş.

Hoca efendinin dediği gibi, o dağda adamı soyup da para kazanan adam; o da rızkını yiyor,

ama haramdan yiyor.

Allah bize akıl vermiş, kitap vermiş, insanlık, İslâmlık vermiş... Helâl ile haramı tanıtmış. Müslümana layık olan helâlden yemektir. Yoksa haram rızık bol... Adamı vurursun alırsın; kasayı da soyarsın, bankayı da soyarsın, yersin ama; haram olunca, mes'ulsün tabii...

İslâm'ın en büyük esası, mes'uliyet gününü tanımak, ahiret gününü tanımak... Allah birdir tanıyor; fakat, öldükten sonra ahiret var deyince düşünüyor insan. Neden düşünüyorsun? O seni hiç yoktan yaratan Allah, yarın yine yaratacak...

“—Canım, toz toprak olduktan sonra olur mu?”

O eski gâvurların dedikleri gibi, sen de diyorsan, olmaz. Ama, Allah'ı biliyorsan, olur. Allah, tozdan da yapar, tozsuz da yapar adamı... Tozsuz da yapar Allah... O öyle bir kuvvetin sahibi. Bu kâinatın nesi vardı da, bu kâinatı yarattı Allah... Hiç bir şeyi yoktu, hepsini îcâd etti, yarattı. Binâen aleyh, Allah seni beni tekrar niçin yaratamasın yâhu? Bu kadar budalalık da olur mu dersiniz?

Onun için, insanın Allah'tan korkması lâzım, ahiret gününü gözünün önünden ayırmaması lâzım!

Defter eline verilecek;

اِقْرَأْ كِتَابَكَ

(الإسراء: ١٤)

(İkra' kitâbek) “Oku kitabını!” (İsrâ, 17/14) denilecek.

Ne okuyacaksın o zaman? Onun malını çalmışsın, berikisini öldürmüşsün, berikisini zorla almışın; sonra onları yemişsin. Allah, sormayacak mı onların hesabını?

Bu kâinatın bir hesap günü var. O hesap gününe ahiret günü diyoruz. Müslüman o güne inanmadıkça müslüman olamaz. Müslüman olabilmesi için, ahiret gününe inanması lâzım!

Öldükten sonra dirilmeyi, dirildikten sonra da cennet ve cehennemi bilmek lâzım!

Hayyam'ın bana bir şiirini okudular, çok ağrıma gitti. Onun için, Allah'la istihza edercesine öyle çirkin sözler, insana hiç yakışmaz. İnsan bilmeli, ona göre hareket etmeli!

Bir tanecik daha söyleyeyim: Bir zat 80 sandık kitap toplamış, okumuş okumamış... Allah, o zamanın peygamberine demiş ki:

“—O adama söyle, 80 sandık daha kitap doldursa da 160 sandık kitabı olsa, hiç kıymeti yok; bildiğiyle amel etmedikçe!”

Bildiğiyle amel etmedikçe topladığı kitapların kendisine yükten başka faydası yok... Onun için, Sûre-i Cuma'da:

مَثَلُ الَّذِينَ حُمِّلُوا التَّوْرَةَ ثُمَّ لَمْ يَحْمِلُوهَا

كَمَثَلِ الْجِمَارِ يَحْمِلُ أَسْفَارًا

(*Meselü'llezîne hummilü't-tevrâte sümme lem yahmilûhâ kemeseli'l-himâri yahmilü esfârâ*) [Kendilerine Tevrat öğretildiği halde onunla amel etmeyenlerin durumu, sırtına kitap yüklenmiş merkebin durumu gibidir.] (Cuma, 62/5) buyruluyor. Yâni, “Merkep de taşır kitabı, onun gibi olmayın!” diyor.

Merkebin kitap taşıdığı gibi olma, kitabın içindikilerle amel et! Duyduğunu, bildiğini işle... Yoksa, boyna bilgi toplamışsın ne fayda, Allah'ın emrine itaat etmedikçe...

Ona da üç nasihati var ama bir tanesini söyleyeceğim:

وَلَا تُؤْذِ أَحَدًا فَلَيْسَ بِحِرْفَةِ الْمُؤْمِنِينَ

(*Ve lâ tü'zi ehaden*) “İnsanlardan hiç bir kimseye eziyet etme! Müslüman gâvur, hiç kimseye ezâ etme! (*Feleyse bi-hirfeti'lmü'minîn*) Çünkü, başkalarına eziyet etmek müminlerin işi değil! Müminler kimseye eziyet etmez.” demiş.

Allah cümlemizi affetsin... Tefvîkât-ı samedâ-niyyesine mazhar eylesin...

Allah'ın yolunda gitmeyenlere tevfigât-ı ilâhiyye de gelmez, boşuna bir duadır:

“—Yâ Rabbi, bana tevfigini refik et!”

Neden edecek sana tevfigini refik, gitmiyorsun ki yolundan!

Cenâb-ı Hak yine kusurlarımızı affetsin...

Kusurumu affedin! Allah cümlelerinizi iyilikler, sağlıklar, afiyetlerle birçok cumalara da nâil eylesin...

Lâ ilâhe illa'llâhu'l-halîmü'l-kerîm... Sübhâna'llâhi rabbi'l-arşı'l-azîm... El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn...

Nes'elüke mücibâti rahmetike... Ve azâimi mağfiretike... Ve'lganîmete min külli birrin... Ve's-selâmete min külli ismin... Lâ teda' lenâ zenben illâ gafarte... Ve lâ hemmen illâ ferracte... Ve lâ hâceten leke fihâ ridan, illâ kadaytehâ yâ erhame'r-râhimîn!.. Yâ erhame'r-râhimîn!.. Yâ erhame'r-râhimîn!.. İrhamnâ...

Es-selâmü aleyküm!

Mehmet Zahid KOTKU

08. 09. 1978 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/](#)

[Cuma Sohbetlerine](#)

[PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü